

[Holger Nielsen]

var på dagsordenen. Jeg kan imidlertid forsikre om, at Kommissionen selv tillægger formaliseringen af dens deltagelse særdeles stor betydning, ikke mindst den del af formuleringen, hvor der står, at der er tale om deltagelse på alle niveauer. For EPS er jo ikke kun de kvartårige ministermøder; det er i nok så høj grad et helt net af embedsmandskontakter og ikke mindst den såkaldte politiske komité med de politiske direktører for de respektive landes udenrigsministerier.

Jeg kan oplyse om, at Kommissionens formand, Gaston Thorn, i EF-Parlamentet den 19. november sagde, at nu var Kommissionen for første gang inviteret til møder i den politiske komité. Jeg skulle kende Kommissionen dårligt, om man ikke hurtigt ville være i stand til at opbygge et bureaukrati, der med fuld styrke vil gå ind i det politiske samarbejde.

Ministeren gør mange krumspring for at neddæmpe betydningen af, at sikkerhedspolitik inddrages. Han forsøger at drage en sondring mellem politiske og militærpolitiske aspekter af sikkerhedspolitikken. For almindelig sund fornuft forekommer det temmelig absurd, at det skulle være muligt at diskutere sikkerhedspolitik i Europa uden også at diskutere militærpolitik. Det er muligt, at man kan tage en mere generel filosofisk diskussion af det, men næppe i Europa. Det forekommer absurd.

Jeg synes egentlig, det illustreres ganske godt af en artikel, der var i Politiken den 28. oktober, for øvrigt den selv samme dag, hvor ministeren havde en artikel med dette standpunkt. I denne artikel refereres den daværende rådsformand, Lord Carrington, for en tale i Luxembourg, som angiveligt handler om Londonerklæringen. Og hvad taler Lord Carrington om? Han talte bl. a. om et sovjetisk forsprog på raketområdet, som bør indhentes. Jeg finder det egentlig meget naturligt at tale om atomraketter, når man taler om europæiske sikkerhedsproblemer. Jeg forstår ikke, hvordan udenrigsministeren kan forestille sig, at man kan tale om europæisk sikkerhed uden at inddrage de militære aspekter i diskussionen.

Den såkaldte Genscher-Colombo-plan går videre end Londonerklæringen. Det er igen den europæiske union, der spørger. Foruden de militære og sikkerhedsmæssige aspekter

skal vetoretten udhules, og EF-Parlamentets beføjelser skal styrkes.

Jeg fandt det i orden, da regeringen under valgkampen tog forholdsvis klar afstand fra Genscherplanen, men jeg må nok sige, at ministeren med sin besvarelse i dag åbner mere, end godt er.

På baggrund af topmødet i november sidder der i COREPER i dag en arbejdsgruppe, der skal behandle Genscherplanen. Jeg går ud fra, at der også sidder danske embedsmænd i denne arbejdsgruppe, men jeg kunne godt ønske mig at få lidt mere klarhed over det grundlag, som disse danske embedsmænd arbejder på.

Jeg kan forstå på ministerens besvarelse, at den danske regering i første række vil diskutere indhold i stedet for formelle institutioner, og jeg kan forstå, at han især tænker på beskæftigelsespolitikken. Det er udmærket. Jeg kan altså forstå, at de danske forhandlere vil diskutere beskæftigelsespolitik i den arbejdsgruppe, der behandler Genscherplanen. Nu omhandler Genscherplanen rent faktisk ikke beskæftigelsespolitik, så det kommer man næppe langt med.

Jeg mener, at der er et par åbninger til i ministerens besvarelse. Han siger, at der er behov for en bedre forståelse mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet. Tænker ministeren her på en videre udvikling af den nuværende samrådsprocedure mellem Parlamentet og Rådet? Hvis det er tilfældet, vil jeg godt gøre opmærksom på, at det faktisk er gennem denne samrådsprocedure, at Parlamentet de seneste år gang på gang har forsøgt at udvide sine magtbeføjelser på bekostning af Ministerrådet.

Vetoretten foreslås udhulet i Genscherplanen. Ministeren svarer hertil, at Luxembourgforliget stadig væk eksisterer, men at han ikke afviser at drøfte den praktiske anvendelse af Luxembourgforliget. Kan vi ikke få helt klart præciseret, hvad der ligger i denne formulering? Hvad vil det sige, at man godt vil diskutere den praktiske anvendelse af Luxembourgforliget?

Det er blevet sagt også her fra talerstolen, at Genscherplanen er en af de sædvanlige højtflyvende planer, men vi ved jo godt, hvad der sker. Først kommer planerne, som alle ryster på hovedet ad – hvorefter de langsomt bliver realiseret, hvad Tindemansrapporten for så vidt er et godt eksempel på.